

24 Νοεμβρίου, 1990

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΟΥΡΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 930/89).

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Κριτήρια — Αξία, προσόντα, αρχαιότητα — Θέση Ανώτερου Εκτελεστικού Μηχανικού, Τμήμα Δημοσίων Έργων — Αξιολόγηση υποψηφίων — Συστάσεις Προϊσταμένου υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους το οποίο υπερέιχε σε αξία και προσόντα έναντι του αιτητή — Αποτυχία του αιτητή να αποδείξει έκδηλη υπεροχή — Η απόφαση της Ε.Δ.Υ. κρίθηκε εύλογα επιτρεπτή και επικυρώθηκε. 5
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Ετοιμασία — Εγκύκλιος 491 — Ετοιμασία και προσυπογραφή των εμπιστευτικών εκθέσεων από τον ίδιο λειτουργό — Κρίθηκαν έγκυρες ενόψει των συνθηκών της υπόθεσης — Πότε είναι επιτρεπτή η ετοιμασία και προσυπογραφή εμπιστευτικών εκθέσεων από τον ίδιο λειτουργό. 10
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Πρόσθετα προσόντα — Δε διαδραματίζουν αποφασιστικό ρόλο στην κρίση της Ε.Δ.Υ. αν δεν αποτελούν πλεονέκτημα βάσει των Σχεδίων Υπηρεσίας — Πότε ο τίτλος Master θεωρείται μεταπτυχιακό προσόν. 15
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Εφαρμοστέο κριτήριο — Ο περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος Ν. 10/83 — Είναι αποφασιστικής σημασίας μόνο όταν τα άλλα δύο καθιερωμένα κριτήρια ισοψηφούν. 20

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου — Αποτελούν σοβαρότατο στοιχείο κρίσεως και δεν μπορεί να παραγνωριστούν χωρίς ειδική αιτιολογία — Πρέπει να είναι σύμφωνες με τα στοιχεία των φακέλων — Ειδική αναφορά σε όλους τους υποψηφίους δεν είναι απαραίτητη.

5

Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας — Διακριτική εξουσία — Δημόσιοι υπάλληλοι — Προαγωγές — Αξιολόγηση υποψηφίων — Το Δικαστήριο δεν υποκαθιστά την κρίση της Ε.Δ.Υ., αν η απόφασή της λήφθηκε σύμφωνα με το Νόμο και είναι εύλογα επιτρεπτή.

10

Ο αιτητής διεκδικεί την ακύρωση της προαγωγής του ενδιαφερόμενου μέρους για τους πιο κάτω λόγους:

15

1. Αντικανονικότητα στη σύνταξη των εμπιστευτικών εκθέσεων από ένα λειτουργό ο οποίος ενεργούσε ταυτόχρονα σαν αξιολογών και προσυπογράφων, κατά παράβαση των προνοιών της Εγκυκλίου 491 του 1979 δυνάμει της οποίας είναι απαραίτητη η συνδρομή δύο λειτουργών.

20

2. Παρατυπία στη Συμπληρωματική Έκθεση της Τμηματικής Επιτροπής.

25

3. Ο αιτητής είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος σε αντίθεση προς το ενδιαφερόμενο μέρος που είναι κάτοχος πτυχιακού διπλώματος.

4. Ο αιτητής υπερέχει σε αρχαιότητα κατά 1 χρόνο και 4 1/2 μήνες.

30

5. Η σύσταση του Διευθυντή υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους δεν έχει επαρκή αιτιολογία.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή και αποφάνθηκε ότι:

35

1. Η προετοιμασία και προσυπογραφή εμπιστευτικών εκθέσεων από τον ίδιο λειτουργό είναι επιτρεπτή δυνάμει των Κανονιστικών Διατάξεων 3(ι) και 4(γ), στις περιπτώσεις εκείνες όπου η ιεραρχική δομή της υπηρεσίας το καθιστά αναπόφευκτο. Επίσης παράλειψη συμμόρφωσης προς την Εγκύκλιο 491, δεν αποτελεί ουσιώδη παρατυπία που επιφέρει ακυρότητα.

40

2. Δεν υπάρχει υποχρέωση ακύρωσης κάθε απόφασης της Ε.Δ.Υ. για παράτυπη προετοιμασία των εμπιστευτικών εκθέσεων, ανε-

ξάρτητα από τον αντίτυπό της στην τελική απόφαση.

3. Καμιά παρέκκλιση από την προδιαγραφόμενη διοικητική λειτουργία δεν έχει επενεργήσει αποφασιστικά στη λήψη της κρίσιμης απόφασης. 5
4. Ο τίτλος Master του αιτητή, δεν είναι μεταπτυχιακός αλλά βασικός, γιατί δεν αποκτήθηκε μετά από απόκτηση πρώτου τίτλου αλλά μετά από πενταετείς συνεχείς σπουδές οι οποίες οδηγούν σε πρώτο ή βασικό τίτλο. Αλλά και αν ακόμη θεωρηθεί ότι αποτελεί μεταπτυχιακό προσόν, δεν μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό κριτήριο στην επιλογή του καταλληλότερου υποψηφίου, αφού δεν αποτελεί πλεονέκτημα βάσει των Σχεδίων Υπηρεσίας. 10
5. Δυνάμει του Άρθρου 5 του Ν. 10/83 η αρχαιότητα μεταξύ υπαλλήλων που κατέχουν την ίδια θέση, κρίνεται βάσει της ημερομηνίας διορισμού, προαγωγής ή αποσπάσεώς τους στη συγκεκριμένη θέση, ανεξάρτητα από τον τρόπο κατοχής της. Η αρχαιότητα του αιτητή είναι μόνο κατά 10 μήνες μεγαλύτερη έναντι αυτής του ενδιαφερόμενου μέρους, σύμφωνα με την πιο πάνω νομοθετική πρόνοια και ως εκ τούτου αμελητέας σημασίας. 15 20
6. Η σύσταση του Διευθυντή είναι αιτιολογημένη και σύμφωνη με τις εμπιστευτικές εκθέσεις και τα στοιχεία των φακέλων. 25

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Ζήνωνος ν. Δημοκρατίας (Αρ. 1) (1990) 3 Α.Α.Δ. 946,* 30
- Στυλιανού και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2802,*
- Sekkides v. Republic (1988) 3(C) C.L.R. 2136,*
- Savva and Another v. Republic (1985) 3(B) C.L.R. 694,* 35
- Charalambides v. Republic (1985) 3(B) C.L.R. 992,*
- Othonos and Others v. Republic (1987) 3(A) C.L.R. 362,* 40
- Soteriades & Others v. Republic (1987) 3(C) C.L.R. 1604,*
- Sergides & Another v. Republic (1988) 3(B) C.L.R. 1116,*

- Δημοκρατία και Άλλοι ν. Στυλιανού και Άλλου (1990) 3 Α.Α.Δ. 2427,*
Paratryfonos v. Republic (1987) 3(C) C.L.R. 1882,
5 *Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1121,*
Χριστοφόρου και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1813,
Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 250,
10 *Hadjiioannou v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1041,*
Menelaou v. Republic (1969) 3 C.L.R. 36,
15 *Partellides v. Republic (1969) 3 C.L.R. 480,*
Stephanou v. Republic (1986) 3(A) C.L.R. 779,
Aristodemou v. Republic (1986) 3(A) C.L.R. 434,
20 *Georghiou and Others v. Republic (1988) 3(A) C.L.R. 678,*
Ioannides and Others v. Republic (1989) 3(A) C.L.R. 278,
25 *Ioannou v. Republic (1977) 3 C.L.R. 61,*
Δημοκρατία ν. Παπαμιχαήλ (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 823,
Μουρτζής ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1615,
30 *Σταύρου και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1023,*
Lardis v. Republic (1967) 3 C.L.R. 64,
35 *Georghiou v. Republic (1976) 3 C.L.R. 74,*
Republic v. Koufettas (1985) 3(C) C.L.R. 1950,
Κυπριανίδης ν. Δημοκρατίας (1989) 3(E) Α.Α.Δ. 3101,
40 *Ιωαννίδης και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(E) Α.Α.Δ. 3235,*
Χριστοφίδης και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1367,

Φωτίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2622,

Christou & Others ν. Public Service Commission, 4 R.S.C.C. 1,

Georgiades and Another ν. Republic (1970) 3 C.L.R. 257,

5

Piperi & Others ν. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1306,

Republic ν. Zachariades (1986) 3(A) C.L.R. 852.

10

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία προήγαγε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στη θέση Ανώτερου Εκτελεστικού Μηχανικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων, αντί του αιτητή.

15

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Π. Χ" Δημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για την Καθ' ης αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή ο αιτητής ζητά δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής, που δημοσιεύτηκε στις 17/11/89 στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, με την οποία προήγαγε το ενδιαφερόμενο μέρος Σαββάκη Μ. Γιαννικούρη στη θέση Ανώτερου Εκτελεστικού Μηχανικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων από 1/11/89, αντί του αιτητή, είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος.

25

30

Ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Συγκοινωνιών και Έργων με επιστολή του, ημερομηνίας 8/9/87, ζήτησε από την Επιτροπή να προβεί στις αναγκαίες ενέργειες για την πλήρωση μιας κενής μόνιμης θέσης Ανώτερου Εκτελεστικού Μηχανικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων. Η θέση είναι θέση προαγωγής.

35

Αφού ακολουθήθηκε η νομομισμένη διαδικασία, ο Πρόεδρος της αρμόδιας Τμηματικής Επιτροπής με επιστολή του, ημερομηνίας 7/5/88, διαβίβασε προς την Επιτροπή την έκθεση της Τμηματικής Επιτροπής στην οποία αναφέρεται πως η Τμηματική εξέτασε τον κατάλογο των υποψηφίων, την αξία, τα προσόντα

40

5 και την αρχαιότητά τους και κατέληξε να συστήσει, κατά πλειοψηφία, τέσσερις υποψήφιους, ανάμεσα στους οποίους περιλαμβάνόταν το ενδιαφερόμενο μέρος, όχι όμως ο αιτητής. Η Τμηματική, περαιτέρω, έκαμε εισήγηση προς την Επιτροπή, όπως κατά την τελική της κρίση λάβει υπόψη και τον αιτητή και άλλο ένα υποψήφιο οι οποίοι είχαν προταθεί από μέλη της Επιτροπής αλλά είχαν μειοψηφήσει.

10 Η Επιτροπή στη συνεδρίασή της με ημερομηνία 23/5/89 (Παράρτημα 5), αφού έλαβε γνώση της έκθεσης της Τμηματικής παρατήρησε πως στην έκθεση αυτή δεν υπήρχε πόρισμα αναφορικά με το προσόν της "πολύ καλής γνώσης της Αγγλικής" που προβλέπεται στο Σχέδιο Υπηρεσίας, ούτε διευκρινίζετο με ποια πλειοψηφία είχε ληφθεί η απόφαση για σύσταση των τεσσάρων
15 υποψηφίων. Κατόπιν τούτου, η Επιτροπή αποφάσισε να σταλεί πίσω στην Τμηματική το θέμα προς υποβολή συμπληρωματικής έκθεσης. Επίσης, η Επιτροπή αποφάσισε να διαβιβαστούν στην Τμηματική οι γραπτές παραστάσεις τριών υποψηφίων που δε συστήθηκαν, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο αιτητής.

20 Ακολούθως, ο Διευθυντής του Τμήματος Δημοσίων Έργων με επιστολή του, ημερομηνίας 14/7/89 (Παράρτημα 7), διαβίβασε στον Πρόεδρο της Επιτροπής Συμπληρωματική Έκθεση της Τμηματικής στην οποία διατυπώνεται το πόρισμα αναφορικά με το
25 προσόν της "πολύ καλής γνώσης της Αγγλικής", το οποίο κατέχουν τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος. Επίσης ενημέρωσε την Επιτροπή αναφορικά με το θέμα της πλειοψηφίας με την οποία λήφθηκε η επίδικη απόφαση, σύμφωνα με την οποία, το ενδιαφερόμενο μέρος συστήθηκε παμψηφεί, ενώ υπέρ του αιτητή
30 ψήφισαν δύο από τα πέντε μέλη της Τμηματικής. Περαιτέρω, η Τμηματική Επιτροπή ενημέρωσε την Ε.Δ.Υ. πως δε συνέτρεχε κανένας λόγος αλλαγής της αρχικής της απόφασης, όπως αυτή είχε εκτεθεί στην αρχική της έκθεση με ημερομηνία 7/5/88.

35 Η Επιτροπή κατά τη συνεδρίασή της με ημερομηνία 11/9/89 (Παράρτημα 8), αφού εξέτασε όλα τα ενώπιόν της στοιχεία καθώς και τα πορίσματα της Τμηματικής, αποφάσισε όπως κατά την τελική εξέταση του θέματος ληφθούν υπόψη ακόμα έξι υποψήφιοι μεταξύ των οποίων και ο αιτητής.

40 Στη συνεδρίασή της με ημερομηνία 15/9/89 (Παράρτημα 9), η Επιτροπή άκουσε την υπέρ του ενδιαφερομένου μέρους σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος Δημοσίων Έργων, ο οποίος ανέφερε ότι συστήνει το Σαββάκη Γιαννικούρη, διότι, κατά την

άποψη του, υπερτερεί των άλλων υποψηφίων στο σύνολο των τριών κριτηρίων. Κατόπιν η Επιτροπή αποφάσισε να αναβάλει την περαιτέρω εξέταση του θέματος, προκειμένου να εξεταστούν διάφορες παραστάσεις ενός από τους υποψηφίους.

5

Στη συνεδρίασή της με ημερομηνία 23/10/89 (Παράρτημα 10), άκουσε τη σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος Δημοσίων Έργων, ο οποίος επανέλαβε την αρχική του σύσταση που είχε κάμει κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής ημερομηνίας 15/9/89, αναφέροντας πως η σύστασή του για προαγωγή του Σαββάκη Γιαννικούρη εξακολουθεί να ισχύει. Μετά την αποχώρηση του Διευθυντή από τη συνεδρίαση, η Επιτροπή ασχολήθηκε με την αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων. Αφού εξέτασε τα ουσιώδη στοιχεία από το Φάκελο Πλήρωσης της θέσης και από τους Προσωπικούς Φακέλους, κατέγραψε αναλυτικά στα πρακτικά της τη βαθμολογία όλων των υποψηφίων από τις εμπιστευτικές τους εκθέσεις των τελευταίων πέντε χρόνων. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη τα πορίσματα της Τμηματικής και τη σύσταση του Διευθυντή, τα προσόντα των υποψηφίων καθώς και την αρχαιότητά τους και έκρινε ότι, με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια στο σύνολό τους (αξία, προσόντα, αρχαιότητα), το ενδιαφερόμενο μέρος Σαββάκης Γιαννικούρης, ο οποίος είχε συστηθεί από το Διευθυντή, υπερείχε των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τον προαγάγει σαν τον πιο κατάλληλο στη μόνιμη θέση Ανώτερου Εκτελεστικού Μηχανικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων από 1/11/90. Σαν αποτέλεσμα της προαγωγής αυτής, ο αιτητής καταχώρισε την παρούσα προσφυγή.

10

15

20

25

Ο πρώτος νομικός λόγος αφορά στον τρόπο σύνταξης των εμπιστευτικών εκθέσεων του αιτητή. Ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε πως οι εμπιστευτικές εκθέσεις του συντάχθηκαν αντικανονικά από ένα λειτουργό, ο οποίος ενεργούσε τόσο σαν αξιολογών, όσο και σαν προσυπογράφων, κατά παράβαση των προνοιών της Εγκυκλίου 491 του 1979, που προβλέπει πως για να είναι έγκυρη μια υπηρεσιακή έκθεση είναι απαραίτητη η συνδρομή δύο λειτουργών. Προς υποστήριξη του ισχυρισμού του αυτού ο δικηγόρος του αιτητή παρέπεμψε το Δικαστήριο στην απόφαση *Ζήνωνος ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 946, στην οποία υιοθετήθηκαν οι αρχές της απόφασης *Στυλιανού κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2802, και στην οποία κρίθηκε πως η απόφαση της Επιτροπής να συμπεριλάβει στα στοιχεία κρίσης εμπιστευτικές εκθέσεις του αιτητή που δεν είχαν συμπληρωθεί με την αξιολόγηση του προσυπογράφοντα λειτουργού, ήταν άκυρη, γιατί οι εκθέσεις αυτές δε συνιστούσαν εμπιστευτικές εκθέσεις στο νόημα της Εγκυκλίου 491.

30

35

40

Ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής υπέβαλε πως η απόφαση της Επιτροπής να λάβει υπόψη της τις εμπιστευτικές εκθέσεις για τον αιτητή, ήταν ορθή και νόμιμη και σύμφωνη με τη νομολογία, παρέπεμψε δε σε σχετικές αποφάσεις.

5

Όπως έχει νομολογηθεί, παράλειψη να ακολουθηθούν οι πρόνοιες της Εγκυκλίου 491 σχετικά με τη σύνταξη των εμπιστευτικών εκθέσεων, αποτελεί παρατυπία, η παρατυπία όμως αυτή δε συνεπάγεται απαραίτητα ακύρωση της πράξης. Η νομιμότητα επηρεάζεται μόνο αν η παρατυπία είναι ουσιώδης και ασκεί συστατική επίδραση στη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης. Στην πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Andreas Sekkides v. Republic**, (1988) 3(C) C.L.R. 2136, αναφέρθηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα σχετικά:

10
15

"In the light of the above authorities it must be concluded that the 1979 Circular lays down rules of procedure which must generally be followed when preparing confidential reports. Failure to observe such rules inevitably renders any report thus compiled irregular, but at the same time we feel that to hold that such irregularity should at all times be considered as leading to the annulment of any decision taken, irrespective of whether it did materially affect such decision, would be going too far But being a violation of procedure it has to be shown that it materially affected the decision reached

20

25

..... We believe that one must always look first at the circumstances of the case in hand in order to ascertain the extent of the irregularity and the effect such report had on the sub-judice decision."

30

Οι ίδιες αρχές επαναλήφθηκαν και στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Δημοκρατία ν. Ανδρέα Στυλιανού και Άλλων** (1990) 3 Α.Α.Δ. 2427, με την οποία ανατράπηκε η πρωτόδικη απόφαση **Στυλιανού κ.ά. ν. Δημοκρατίας**. Στην απόφαση αυτή η Ολομέλεια έκρινε πως η απόφαση της Επιτροπής να αγνοήσει τις παράτυπες τροποποιήσεις του Προσυπογράφοντα Λειτουργού και να λάβει υπόψη της μόνο τις αξιολογήσεις των Αξιολογούντων Λειτουργών, ήταν νόμιμη και επιτρεπτή. Υπό τις περιστάσεις της κρινόμενης υπόθεσης, δε θεωρώ πως η παρατυπία που είχε εμφιλοχωρήσει στις εμπιστευτικές εκθέσεις του αιτητή ήταν ουσιώδης, ούτε πως είχε ασκήσει ουσιώδη επιρροή στη λήψη της προσβαλλόμενης από-

35

40

φρασης, κι' αυτό, γιατί ο αιτητής καθ' όλη τη διάρκεια των ετών που εβαθμολογείτο από το Διευθυντή του Τμήματος κ. Χριστοδουλίδη, είχε βαθμολογία "Εξάαιρετος". Επιπρόσθετα, έχει νομολογηθεί ότι η προετοιμασία και προσυπογραφή εμπιστευτικών εκθέσεων από τον ίδιο λειτουργό είναι επιτρεπτή δύναμει των Κανονιστικών Διατάξεων 3(ι) και 4(γ), στις περιπτώσεις εκείνες όπου η ιεραρχική δομή της υπηρεσίας το καθιστά αναπόφευκτο. Αυτό συμβαίνει όταν ο αξιολογών λειτουργός είναι ταυτόχρονα ο Προϊστάμενος ή ο Αναπληρωτής Προϊστάμενος του Τμήματος. (Βλ., μεταξύ άλλων, *Savva v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 694, 707, *Charalambides v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 992, 1002-1005, *Othonos v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 362, 367, *Soteriades and Others v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1604, 1612, *Sergides and Another v. Republic* (1988) 3(B) C.L.R. 1116.

Πρόσθετα, ο δικηγόρος του αιτητή, ισχυρίστηκε πως οι εμπιστευτικές εκθέσεις που συντάχθηκαν για τον αιτητή για τα έτη 1979 και 1980 είναι παράνομες και παρέπεμψε σχετικά στην επιστολή της Ε.Δ.Υ. προς το Γενικό Εισαγγελέα, ημερομηνίας 8/9/88, η οποία βρίσκεται στο φάκελο των Εμπιστευτικών Εκθέσεων του αιτητή, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο. Στο σημείο αυτό έχω να παρατηρήσω τα ακόλουθα: Το Δικαστήριο δεν υποχρεώνεται να ακυρώνει κάθε απόφαση της Ε.Δ.Υ. στην οποία οι εμπιστευτικές εκθέσεις προετοιμάστηκαν παράτυπα, ανεξάρτητα από τον αντίκτυπο της παρατυπίας αυτής επί της τελικής απόφασης. Τέτοια υποχρέωση θα οδηγούσε το Δικαστήριο στην ακύρωση κάθε απόφασης του διορίζοντος οργάνου, άσχετα προς το χρονικά απομακρυσμένο της παρατυπίας που είχε επισυμβεί κατά την προετοιμασία της εμπιστευτικής έκθεσης. Στην υπό εξέταση υπόθεση, η Ε.Δ.Υ. κατά τη διαμόρφωση της κρίσης της για τους υποψηφίους, κατέγραψε στα πρακτικά και έλαβε υπόψη τη βαθμολογία των υποψηφίων για τα έτη 1984-1988. Επομένως, οι παρατυπίες στις εμπιστευτικές του εκθέσεις για τα έτη 1979 και 1980, δεν επηρέασαν ουσιαστικά την κρίση του διορίζοντος οργάνου, αφ' ενός λόγω του χρονικά απομακρυσμένου της παρατυπίας και αφ' ετέρου λόγω του ότι η γενική βαθμολογία του αιτητή αυξήθηκε από "Λίαν Καλός" σε "Εξάαιρετος". (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Papatryfonos v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1882, 1887, 1888, *Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1121.)

Συνοψίζοντας, παρατηρώ ότι καμιά παρέκκλιση από την προδιαγραφόμενη διοικητική λειτουργία δεν έχει επενεργήσει αποφασιστικά στη λήψη της κρινόμενης απόφασης. Ως εκ τούτου, όλοι οι ισχυρισμοί του δικηγόρου του αιτητή αναφορικά με

το θέμα αυτό, απορρίπτονται ως αβάσιμοι.

Ένας άλλος ισχυρισμός που επικαλέστηκε ο δικηγόρος του αιτητή για ακύρωση της επίδικης απόφασης, αφορά στη διαδικασία επιλογής των υποψηφίων από την Τμηματική Επιτροπή. Ο δικηγόρος του αιτητή υπόβαλε πως η διαδικασία ήταν άκυρη, γιατί η αναφορά που έγινε στη Συμπληρωματική Έκθεση της Τμηματικής Επιτροπής, ημερομηνίας 14/7/89 (Παράρτημα 7), ότι η απόφαση για σύσταση του ενδιαφερόμενου μέρους λήφθηκε παμψηφεί, ήταν λανθασμένη δεδομένου ότι το μέλος της Τμηματικής κ. Ιορδάνου ήταν απών από τη συνεδρίαση ημερομηνίας 14/7/89. Ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής, αντικρούοντας τον πιο πάνω ισχυρισμό, υπέβαλε πως η απάντηση της Τμηματικής που λήφθηκε κατά τη συνεδρίασή της, ημερομηνίας 14/7/89 (Παράρτημα 7), αναφερόταν στην προηγούμενη απόφασή της που λήφθηκε στις 2/3/88 και 4/5/88 και είχε διαβιβαστεί στην Επιτροπή στις 7/5/88 με το Παράρτημα 4. Κατά τις πιο πάνω ημερομηνίες το μέλος της Τμηματικής κ. Ιορδάνου συμμετείχε, όπως προκύπτει από το Παράρτημα 4, στις συνεδριάσεις.

Δεν έχω λόγο να διαφωνήσω με το δικηγόρο της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής ότι η Συμπληρωματική Έκθεση της Τμηματικής είχε υποβληθεί στην Ε.Δ.Υ. ακριβώς για να διευκρινίσει προς αυτή ορισμένα θέματα που αναφέρονταν στις προηγούμενες συνεδριάσεις της. Εν πάση περιπτώσει όμως, ο αιτητής λήφθηκε υπόψη από την Επιτροπή κατά την τελική κρίση των υποψηφίων και έτσι, ή οποιαδήποτε τυχόν παρατυπία της προπαρασκευαστικής πράξης θεραπεύτηκε από την Επιτροπή. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Χριστόφορου και Άλλος ν. Δημοκρατίας*, (1990) 3 Α.Α.Δ. 1813.)

Ο δικηγόρος του αιτητή πρόβαλε τον ισχυρισμό πως ο αιτητής είναι καταφανώς υπέρτερος του ενδιαφερόμενου μέρους σε αξία, προσόντα και αρχαιότητα και ότι η υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους σύσταση του Διευθυντή του Τμήματος ήταν αόριστη, αναιτιολόγητη και μη ανταποκρινόμενη στα στοιχεία των φακέλων.

Όσον αφορά το στοιχείο της αξίας, όπως προκύπτει από τις εμπιστευτικές εκθέσεις τόσο του αιτητή όσο και του ενδιαφερόμενου μέρους για τα τελευταία πέντε χρόνια, οι δύο αυτοί υποψήφιοι χαρακτηρίζονται συνεχώς ως "Εξαιρετοι". Άρα, μπορεί να ειπωθεί πως αυτοί είναι ισάξιοι.

Όσον αφορά τα προσόντα, ο δικηγόρος του αιτητή υπέβαλε πως το ενδιαφερόμενο μέρος είναι κάτοχος διπλώματος πτυ-

χιακού επιπέδου σε αντίθεση με τον αιτητή ο οποίος είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου, ο οποίος έστω και αν βάσει των Σχεδίων Υπηρεσίας δεν αποτελεί πρόσθετο προσόν, εντούτοις έχει βαρύτητα γιατί είναι απόλυτα σχετικός με τη φύση των καθηκόντων της επίδικης θέσης.

5

Ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση Επιτροπής υπέβαλε πως ο ισχυρισμός ότι ο αιτητής υπερέχει του ενδιαφερόμενου μέρους γιατί είναι κάτοχος του τίτλου Master of Science in Civil Engineering, Patrice Lumumba Peoples' Friendship University, Moscow, ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος διαθέτει πτυχιακό δίπλωμα in Civil Engineering of the London Polytechnic, δεν ευσταθεί γιατί ο τίτλος του αιτητή παρόλον ότι αποκαλείται Master, δεν είναι μεταπτυχιακός τίτλος, αλλά βασικός, γιατί δεν αποκτήθηκε μετά την απόκτηση του πρώτου τίτλου αλλά μετά από πενταετείς συνεχείς σπουδές οι οποίες οδηγούν σε πρώτο ή βασικό τίτλο. Για το θέμα αυτό, ο δικηγόρος της καθ' ης η αίτηση παρέπεμψε το Δικαστήριο στην πρόσφατη απόφαση **Σάββας Κλεάνθους ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 250, όπου στη σελίδα 257 ειπώθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

10

15

20

"Η Τμηματική Επιτροπή αποφάσισε, και έτσι εισηγήθηκε στην Ε.Δ.Υ., πως το δίπλωμα που αποκτάται μετά από πενταετή κύκλο σπουδών όπως π.χ. στη Σοβιετική Ένωση, Δυτική και Ανατολική Γερμανία, έστω και αν αυτές οι χώρες το θεωρούν ισοδύναμο με το M.Sc., είναι το πρώτο και βασικό δίπλωμα, όπως π.χ. του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, όπου ο κύκλος σπουδών είναι επίσης πενταετής. Την εισηγήση αυτή υιοθέτησε και η Ε.Δ.Υ. και επομένως θεώρησε πως ο αιτητής δεν είχε δίπλωμα "Master's", ενώ τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα όπως ρητά ανέφερε στην απόφασή της, εκτός από τα άλλα προσόντα τους, είχαν και αυτό το δίπλωμα.

25

30

Στην υπόθεση **Μυτίδης ν. Της Δημοκρατίας** (1988) 3(B) Α.Α.Δ. 737, το Δικαστήριο απεφάνθη πως δεν έχει δικαιοδοσία να ερμηνεύει τα Σχέδια Υπηρεσίας και να αποφασίζει κατά πόσο ένας αιτητής έχει τα απαιτούμενα ακαδημαϊκά προσόντα. Αυτό είναι έργο της Ε.Δ.Υ., η οποία όμως πρέπει να κάμνει την ενδεδειγμένη έρευνα."

35

40

Στο σημείο αυτό έχω να παρατηρήσω τα ακόλουθα σχετικά με το πιο πάνω ζήτημα: Και αν ακόμη γίνει δεκτό πως το δίπλωμα που κατέχει ο αιτητής είναι μεταπτυχιακό, η νομολογία για το θέμα τούτο είναι σαφής. Τα επιπρόσθετα προσόντα ενός

υποψηφίου, τα οποία όμως βάσει των Σχεδίων Υπηρεσίας δεν αποτελούν πλεονέκτημα, δεν πρέπει να βαρύνουν πολύ στη σκέψη της Επιτροπής, η οποία οφείλει να αποφασίσει για την επιλογή του καταλληλότερου υποψηφίου πάνω στην ολότητα των 5 περιστάσεων ενώπιόν της. Σχετική με το θέμα αυτό είναι η απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Hjiloannou v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 1041, όπου στις σελίδες 1046-1047, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

10 “Possession of academic qualifications additional to those required by the scheme of service, which are not specified in the scheme of service as an advantage, should not weigh greatly in the mind of the Commission who should decide in selecting the best candidate on the totality of the circumstances before them. 15 Additional academic qualifications to those provided by the scheme of service do not indicate by themselves a striking superiority. (See *Elli Chr. Korai and Another v. The Cyprus Broadcasting Corporation* (1973) 3 C.L.R. 546; *Andreas C. Georghakis v. The Republic* (1977) 3 C.L.R. 1; *Evangelos HadjiGeorghiou v. The Republic* (1977) 3 C.L.R. 35; 20 *Cleanthis Cleanthous v. The Republic* (1978) 3 C.L.R. 320.).

As was aptly observed by Hadjianastassiou, J., in *Bagdades v. The Central Bank of Cyprus* (1973) 3 C.L.R. 417, at p. 428:-

25 “Had it been otherwise, I would be inclined to the view that there would be no reason in inviting other candidates for that particular post once they knew in advance that amongst the candidates there was a person with higher qualifications.”

30 Ο δικηγόρος του αιτητή αναφέρθηκε επίσης και στο θέμα της αρχαιότητας και υπέβαλε πως και στο σημείο τούτο ο αιτητής υπερέχει του ενδιαφερόμενου μέρους κατά 1 χρόνο και 4 1/2 μήνες. Ο μιν αιτητής, ανέφερε, προάχθηκε στη θέση του Executive 35 Engineer, Class I (P)(O) την 1/12/72, ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στην ίδια θέση στις 15/4/74. Ο δικηγόρος της καθ'ης η αίτηση αμφισβήτησε την αρχαιότητα αυτή του αιτητή και υπέβαλε πως με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 46 του Περί 40 Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου, Ν. 33/67, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 5 του Ν. 10/83, η αρχαιότητα του αιτητή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους είναι μόνο 10 μήνες.

Το εδάφιο (1) του άρθρου 46 του βασικού Νόμου, Ν. 33/67, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 του Ν. 10/83

με το ακόλουθο εδάφιο:

"1. Η αρχαιότης μεταξύ υπαλλήλων κατεχόντων την αυτήν μόνιμον ή προσωρινήν θέσιν ή τάξιν της αυτής θέσεως, είτε μονίμως είτε προσωρινώς είτε από μηνός εις μήνα είτε επί αποσπάσει, είτε επί συμβάσει, κρίνεται βάσει της ημερομηνίας της ισχύος του διορισμού, της προαγωγής ή αποσπάσεως των εις την συγκεκριμένην θέσιν ή τάξιν, αναλόγως της περιπτώσεως, ανεξαρτήτως του τρόπου κατοχής αυτής."

Βάσει του πιο πάνω εδαφίου, ο αιτητής που προάχθηκε στη θέση Εκτελεστικού Μηχανικού, 1ης Τάξης, (P)(O) την 1/12/72, υπερέχει του ενδιαφερόμενου μέρους, που προάχθηκε στην ίδια θέση προσωρινά την 1/10/73, μόνο κατά 10 μήνες. Θεωρώ πως η αρχαιότητα αυτή του αιτητή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους είναι πολύ μικρή και σχεδόν ασήμαντου βάρους. Εξάλλου έχει επανειλημμένα νομολογηθεί πως η αρχαιότητα δεν είναι το αποφασιστικό κριτήριο, αλλά το τελευταίο, το οποίο συνεκτιμάται και συσταθμίζεται μόνο όταν τα άλλα καθιερωμένα κριτήρια είναι περίπου ίσα. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Menelaou v. Republic* (1969) 3 C.L.R. 36, 41, *Partellides v. Republic* (1969) 3 C.L.R. 480, *Stephanou v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 779, 788, *Aristodemou v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 434, 443, *Andreas Z. Georghiou and Others v. The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission* (1988) 3(A) C.L.R. 678, *Constantinos P. Ioannides and Others v. The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission* (1989) 3(A) C.L.R. 278).

Ένα άλλο νομικό ζήτημα που τίγεται από το δικηγόρο του αιτητή στη γραπτή του αγόρευση, αφορά το θέμα της σύστασης του Διευθυντή του Τμήματος Δημοσίων Έργων υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους. Ο δικηγόρος του αιτητή υπέβαλε πως η σύσταση αυτή ήταν αβάσιμη και μη ανταποκρινόμενη στα στοιχεία των φακέλων, αλλά και αόριστη, σύντομη και χωρίς αιτιολογία.

Ο Διευθυντής, προβαίνοντας στη σύστασή του, ανέφερε τα εξής (βλέπε πρακτικά συνεδρίας της Επιτροπής ημερομηνίας 15/9/89 και 23/10/89): "Συστήνει το Σαββάκη Γιαννικούρη, διότι κατά την άποψή του υπερερεί των άλλων υποψηφίων στο σύνολο των τριών κριτηρίων."

Αναμφίβολα η σύσταση Προϊσταμένου Τμήματος είναι ένα σοβαρότατο στοιχείο κρίσεως από αυτά που συνθέτουν την αξία του υποψηφίου και δεν μπορεί να παραγνωρισθεί από την Επι-

τροπή χωρίς να δώσει ειδική αιτιολογία. (Βλέπε **Θεοδοσίον ν. Δημοκρατίας** (1961) 3 Α.Α.Δ. (Τόμος 2), 44, **Ιωάννου ν. Δημοκρατίας** (1977) 3 Α.Α.Δ. 61, **Δημοκρατία ν. Πέτρος Παπαμιχαήλ** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 823 **Μάριος Μουρτζής ν. Δημοκρατίας** (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1615, **Έλενα Σταύρου ν. Ε.Δ.Υ** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1023.)

Είναι ακόμα εμπεδωμένη αρχή στη νομολογία ότι οι συστάσεις του Διευθυντή Τμήματος θα πρέπει να συνάδουν με τις εκθέσεις και τα άλλα συναφή στοιχεία των φακέλων. Εάν αυτές έρχονται σε αντίθεση με την εικόνα που παρουσιάζουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων, θα πρέπει να παραγνωρίζονται ή να δίδεται σ' αυτές περιορισμένη βαρύτητα ανάλογα με την έκταση της ασυμφωνίας. (Βλέπε **Ανδρέας Λαρόης ν. Δημοκρατίας** (1967) 3 Α.Α.Δ. 64, **Οδυσσέας Γεωργίου ν. Ε.Δ.Υ.** (1976) 3 Α.Α.Δ. 74, **Δημοκρατία ν. Κουφέττας** (1985) 3 Α.Α.Δ. 1950, **Σάββας Κυπριανίδης ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(E) Α.Α.Δ. 3101, **Κωνσταντίνος Ιωαννίδης και Άλλοι ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(E) Α.Α.Δ. 3235, **Πλαστήρας Χριστοφίδης ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1367.)

Είναι εμπεδωμένη αρχή στη νομολογία ότι δεν υφίσταται υποχρέωση εκ μέρους του διευθυντή ν' αναφερθεί και σε υποψηφίους που δεν είχε πρόθεση να συστήσει. Στην απόφαση **Α. Φωτίου & Άλλοι ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2622, ειπώθηκαν σχετικά τα εξής:

"..... όπως έχει νομολογηθεί δεν είναι απαραίτητο για τον Τμηματάρχη να κάμει ειδική αναφορά κατά τις συστάσεις του σε όλους τους υποψηφίους αλλά είναι αρκετό εάν αναφερθεί μόνο στους υποψηφίους που συστήνει (βλέπε **Ταπάκης ν. Δημοκρατίας** (1987) 3 Α.Α.Δ. 450 στη σελ. 456, **Κωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας** (1980) 3 Α.Α.Δ. 551 στη σελ. 561)."

Επίσης βλέπε για το ίδιο θέμα **Σάββας Κυπριανίδης ν. Ε.Δ.Υ.**, (1989) 3(E) Α.Α.Δ. 3101, η οποία δεν έχει ακόμη δημοσιευτεί.

Η βαθμολογία του ενδιαφερόμενου μέρους για τα τελευταία εννέα χρόνια, ήταν συνεχώς εξαιρετη. Και αν ακόμη θεωρηθεί ότι ο αιτητής και το ενδιαφερόμενο μέρος ήταν ίσοι στα προσόντα και την αξία, το ενδιαφερόμενο μέρος είχε υπέρ του τη σύσταση του Διευθυντή η οποία δεν αφίσταται του περιεχομένου των εμπιστευτικών εκθέσεων και γενικά της εικόνας την οποία παρουσιάζει το ενδιαφερόμενο μέρος, όπως αυτή διαμορφώνεται μέσα από τους φακέλους της διοίκησης που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου.

Ο αιτητής, ο οποίος έχει το βάρος αποδείξεως, απέτυχε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους.

Το Διοικητικό Δικαστήριο δεν ακυρώνει απόφαση διορισμού ή προαγωγής αν η απόφαση αυτή λήφθηκε σύμφωνα με το Νόμο και τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης και ήταν εύλογα επιτρεπτή, ούτε και υποκαθιστά τη δική του κρίση αναφορικά με την επιλογή του καταλληλότερου υποψηφίου για προαγωγή ή διορισμό, με την κρίση του αρμόδιου οργάνου. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Alexandros Christou and Others v. Public Service Commission*, 4 R.S.C.C. 1, σελ. 6, *Charalambos Georghiades and Another v. Republic (Public Service Commission)* (1970) 3 C.L.R. 257, στη σελ. 268, *Odysseas Georghiou v. Republic (Public Service Commission)* (1976) 3 C.L.R. 74, σελ. 82, *Piperi and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1306, *Republic v. Zachariades* (1986) 3 C.L.R. 852.)

Για τους πιο πάνω λόγους, η υπόθεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.